

เสียงก๊อกรกั๊กไต่บันไดหนีไฟเซงักผีเท้าของชายหนุ่มร่างสูงให้หยุดอยู่กับที่อย่างแปลกใจ ด้วยตอนนี้เป็นเวลาตีมากแล้ว และในมหาวิทยาลัยก็ไม่น่าจะมีใครหรือ 'อะไร' อยู่ เขาหยุดครุ่นคิดตัดสินใจเพียงครู่ ก่อนจะสาวเท้าเดินเข้าไปใกล้ต้นเสียงที่ยังคงดังไม่หยุด แสงสว่างเลือนรางจากเสาไฟฟ้าที่ตั้งห่างออกไปเกือบๆ ร้อยเมตรส่องให้เห็นเงาตะคุ่มซึ่งกำลังปลุกปล้ำอยู่กับหนึ่งในจักรยานที่จอดระเกะระกะอยู่เกือบๆ ลิบคัน เขาเพิ่งสายตามองไปทางนั้นอีกครั้ง สายตาที่เพิ่งเริ่มชินกับความมืดสลัวทำให้พอจะเห็นได้ว่าเจ้าของเงาร่างนั้นคือผู้หญิง

หญิงสาวร่างสูงคนนั้นกำลังพยายามไขกุญแจที่ล็อคจักรยานคันที่อยู่ตรงหน้าอย่างชะมัดเขม่น แม้แสงไฟจะไม่สว่างพอจนทำให้เขามองเห็นสีหน้าของเธอได้ชัด หากเสียงถอนหายใจที่ดังรัวมาถี่ๆ ด้วยความอ่อนใจ และชัดใจก็ทำให้เขารับรู้ได้ว่าเธอกำลังมีปัญหา ชายหนุ่มไม่คิดตัดสินใจอะไรมากในยามที่ก้าวเข้าไปใกล้ร่างนั้น เพราะไม่จำเป็นต้องเดาก็รู้ว่าหญิงสาวคนนั้นคงจะเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้แน่นอน

"tetsudaimashouka?"

เขาล่งเสียงทักไปไม่เบาและไม่ดังมากนัก แต่เธอคนนั้นก็สะดุ้งขึ้น
สะดุ้งแล้วหันหน้ามามอง ทำให้เขาเห็นหน้าเธอได้ชัด และความทรงจำก็
พุ่งวาบเข้ามา... คนไทย...

"มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ"

คราวนี้เขาถามไปอีกครั้งด้วยภาษาแม่ ที่หญิงสาวดูท่าจะฟังเข้าใจ
มากกว่าภาษาเจ้าของประเทศเมื่อครู่ ดวงตาโตๆ ของคนถูกถามเบิกกว้างขึ้น
อย่างตกใจปนแปลกใจ และในดวงตาคู่นั้นก็ไม่มีแววว่าจะจำเขาได้ เหมือน
ที่เขาจำเธอได้ มีอะไรใหญ่เลยยกขึ้นขยับแว่นสายตากรอบหนาสีน้ำตาลเข้ม
อย่างกลบเกลื่อนความชัดเจนแล้วเอ่ยอธิบายออกไป

"ผมชื่อจิ้นไง จำไม่ได้หรือ"

ดูเหมือนดวงตาคู่นั้นจะมีแววรับรู้และจำได้เจืออยู่นิดหนึ่ง รอยยิ้มจึง
ตามมา

"จำได้แล้วค่ะ พี่จิ้น พี่ชื่อฟ้านะค่ะ"

เสียงใสๆ บอก เขาพยักหน้ารับ จริงๆ แล้วเขาเองก็จำได้แค่หน้าเธอ
เท่านั้นว่าเป็นคนไทย แต่จำชื่อไม่ได้เลยจริงๆ เพราะเดือนตุลาคมปีนี้มี
คนไทยใหม่ๆ ที่มาเรียนที่นี่ทั้งระยะสั้นและระยะยาวพาเข้าไปเจ็ดคน แล้ว
กับเขาที่ได้เจอหน้านักเรียนใหม่เพียงแค่ครั้งเดียวและไม่ค่อยได้เข้ากลุ่ม
คนไทยเท่าไรหรอกก็คงจับคู่หน้าตากับชื่อใครไม่ได้หรอก

"ฟ้ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า ให้ผมช่วยมั๊ย"

เขาถาม และใบหน้าสดใสนั้นก็สลดลงนิดหนึ่งยามที่ปรายตามอง
จักรยานสีแดงตรงหน้า

"ฟ้าไปขอกุญแจรถจักรยานไม่ออกนะพี่ เป็นอะไรก็ไม่รู้ ไซ้มาตั้งสิบห้า
นาทีแล้ว"

"ผมช่วย" เขาบอกสั้นๆ ยื่นมือออกไปปรับกุญแจดอกเล็กจากมือเธอ
ก่อนจะก้าวตรงไปยังจักรยานสีแดงคันนั้น

"พี่จิ้นพูดไทยชัดดีนะค่ะ ปกติฟ้าไม่เคยคุยกับพี่เลย นึกว่าพี่จะพูด

ไทยไม่ค่อยได้เสียอีก"

เสียงแจ๊วๆ ดังชวนคุยขณะที่เขากำลังพยายามไขกุญแจจักรยานตรงหน้า ชายหนุ่มไม่แปลกใจกับคำพูดของเธอหรอก เพราะถ้าจะว่าไปในสายตาของคนไทยที่มาใหม่ เขาคงจะเหมือนฝ่าย 'พ่อ' มากกว่าฝ่าย 'แม่' อยู่แล้ว ดูอย่างนามสกุลกับชื่อนี้สิเล่า นิชิมุระ จิน บ่งบอกเชื้อชาติอีกครั้งหนึ่งของเขาได้เป็นอย่างดี เพราะมีน้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขาเองก็มีชื่อไทยตามที่มารดาตั้งให้ด้วยเช่นกัน 'จินโตย' คือชื่อไทยของเขา

"กุญแจไม่ผิดดอกแน่นะฟ้า"

เขามองออกมาหลังจากที่พยายามอยู่ไม่ต่ำกว่าสิบนาทีเต็มๆ เสียงตบอย่างหนักแน่นและมันใจดังมาจากเจ้าของจักรยาน อากาศยามดึกของกลางฤดูหนาวเย็นจัดจนหายใจออกมาเป็นควันขาวๆ แต่เขากลับกำลังเหวี่ยงตักเพราะจักรยานเจ้าปัญหาตรงหน้า

"ส่งสัยกุญแจจะเสีย ไปหาคิมมาตัดกุญแจดีกว่า"

เขาเสวนายามที่ส่งลูกกุญแจใหม่เมื่อคืนให้เธอ เพราะดูท่าแล้วคงไม่มีทางไขแม่กุญแจจอมดี้ออกแน่ๆ นิสิตาหน้าเสียไปนิดหนึ่งเมื่อได้ฟังคำพูดของเขา จักรยานคันนี้เธอเพิ่งซื้อเมื่อตอนมาที่นี่ใหม่ๆ ไม่ใช่จักรยานที่รับมรดกตกทอดมารุ่นพี่อย่างเพื่อนคนอื่นๆ ยังใช้ได้ไม่ถึงสองเดือนดีเลย นี่จะต้องมาทำให้จักรยานพิการขาดกุญแจกันแล้วล่ะหรือ

"ลองใหม่อีกทีดีกว่าค่ะ บางทีกุญแจอาจจะเป็นสนิม" เธอหาข้อแย้งและพยายามไขกุญแจอีกครั้ง แต่ผลลัพธ์ที่ได้ก็ยังเป็นอย่างเดิม

"วันนี้เดินกลับหอก่อนดีมั๊ย จักรยานจอดเอาไว้ก่อน เดี่ยวพຽ່ງนี้ตอนสว่างๆ ค่อยมาดูอีกที ฟ้าพักห่อไถ่ลี่ๆ มหาลัยไช้มั๊ย"

"ไช้ค่ะ หออยู่ตรงหัวมุมถนนนี่เอง จอดจักรยานไว้ที่นี้ก่อนก็ได้ เดี่ยวพຽ່ງนี้ฟ้ามาลองใหม่"

"งั้นกลับกัน ดึกแล้ว เดี่ยวผมเดินไปเป็นเพื่อน"

เขาอาสาด้วยความเป็นห่วง เพราะแม้ประเทศนี้จะขึ้นชื่อในเรื่องความ

ปลอดภัย แต่เวลานี้ก็ดีดีมากแล้ว และคนตรงหน้าก็เป็นผู้หญิง ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาก็คงจะลำบากอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

"ขอบคุณมากค่ะพี่จิน อ๊ะ แม่แล้ว ฟาลีมกระเป่า รอแป๊บนะคะ"

เธอว่า แล้วร่างเพรียวก็วิ่งกลับขึ้นตึกเรียนอีกครั้งทางบันไดหนีไฟอย่างรวดเร็ว จินมองตามร่างของเธอไปอย่างงงๆ คำที่เธอหันหน้าตั้งต่าไขกุญแจจักรยานเตรียมจะกลับบ้าน แต่ดันไม่ยอมถือกระเป่าติดมือมาเสียได้...แปลกคนจริงๆ...

โชคดีที่ห้องเล็บของนภิสายู่แค่ชั้นสอง จินเลยไม่ต้องรอนาน เธอกลับลงมาอีกครั้งพร้อมด้วยกระเป่าใบใหญ่

"เรียบริ้อยแล้วค่ะ แต่เดี๋ยวขอฟ้าลองไขจักรยานอีกทีนะคะ"

เธอพูดแล้วก้าวตรงไปจัดการตามที่บอกทันทีท่ามกลางสายตาก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจของเขา เพราะเธอกำลังไขกุญแจจักรยานคันที่จอดอยู่ข้างๆ จักรยานเจ้าปัญหาคันเมื่อครู่...และมันก็ไขออก!!

จินมองคนที่กระโดดตัวลอยอย่างดีใจที่ไขจักรยานออกด้วยความรู้สึกที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูก จนกระทั่งเธอหันมามยิ้มให้เขาแล้วนั่นล่ะ สติของเขาจึงกลับคืนมา

"ไขออกแล้วค่ะพี่จิน แปลกจัง ทำไมเมื่อกี้ไขไม่ออก"

"ฟ้า..." จินกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นก่อนจะพยายามพูดประโยคต่อไป "นั่นจักรยานฟ้าหรือ"

"ใช่ค่ะ ไขกุญแจออกด้วยนะคะ"

เธอตอบพลางมองเขาอย่างงงๆ ที่ทำไมถามอะไรแปลกๆ อย่างนั้น

"แล้วคันนี้ล่ะ" เขาชี้มือไปยังจักรยานสีแดงคันที่ปลูกปล้ำอยู่นานหลายสิบนาที เธอมองตามแล้วส่ายหน้าออกมา

"จักรยานใครคะ ไม่รู้จัก"

"แต่เมื่อกี้พี่กับผมพยายามไขกุญแจจักรยาน 'คันนี้' อยู่ล่ะ"

เขาย้ำคำและชี้ชัดลงไปให้เห็นว่าคันไหนคือ 'คันนี้' นภิสายเบิกตากว้าง

มองจักรยานตรงหน้าอย่างแปลกใจปนไปกับความไม่แน่ใจ แต่เมื่อพิจารณา ดูดีๆ แล้ว เสียงอุทานก็ดังลั่นแบบที่ทำเอาเขาสะดุ้งเฮือก

"จริงๆ ด้วยพี่จิ้น เมื่อกี้ฟ้านั่งไขจักรยานคันนี้อยู่นี่
"ไขจักรยานคนอื่น ให้ตายเถอะ"

เขาหลุดปากออกมาอย่างหมดแรง ความเหนื่อยอ่อนจากงานวิจัยที่ทำมาตลอดตั้งแต่เข้าจนเกือบเที่ยงคืน แล้วยังต้องมาช่วยสาวเป๋อไขจักรยาน ผิดคันอีกเกือบครึ่งชั่วโมง ทำเอาความโกรธของเขาพุ่งพรวด แต่พอหันไป เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสำนึกผิดของเธอ ความโกรธในใจก็ลดระดับ ลงมาจนเกือบจะไม่มี เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างหมดแรง ยามเมื่อได้ยิน เสียงขอโทษอ่อนอ่อยจากปากของเธอ

"ฟ้าขอโทษค่ะพี่จิ้น ฟ้าไม่ได้ตั้งใจ ฟ้าเบลอ วันนี้ทำเล็บทั้งวันเลย..."

"ช่างเถอะ ไม่เป็นไร" เขาปฏิเสธออกมาเรียบๆ

แต่นภิสาก็นึกอยากเขกหัวตัวเองเป็นที่สุด... *บ้าจริงๆ ยัยฟ้า นึกว่าหายแล้วนะ แต่ก็ยังเป๋อไม่เลิกแบบนี้ทุกที!!*

"เธอนี่มันสุดยอดจริงๆ เลยฟ้า"

เสียงชื่นชมปนเสียงกล้วหัวเราะดังมาจากสาวร่างท้วมนาม กุร์รัตน์ เพื่อนคนไทยที่มายังประเทศนี้พร้อมกัน

"สุดยอดอะไรตรงไหนกัน"

นภิสาเถียงอย่างไม่เต็มปากเต็มคำนัก เพราะรู้ว่าการกระทำของตัวเอง ในคืนนั้นมัน 'สุดยอด' จริงๆ ก็ใครเล่าจะเป๋อเบลอและเอ๋อถึงขนาดไปปล้ำไขจักรยานคันคนอื่นได้นานเกือบครึ่งชั่วโมง แถมยังดึงเอาคนไม่รู้เรื่อง มาล่ำปากอีกต่างหาก

"อ้อ ไม่สุดยอดเลย ไขจักรยานผิดคันอยู่ได้เป็นชั่วโมง แถมไขจักรยานที่เธอไขผิดนี่มันก็คนละสีกับจักรยานเธอเลยนี่นะ ไม่พูดว่าสุดยอดแล้วจะให้พูดว่าไง"

"ฟ้าก็เป็นนี่ละกุล เอ๋อคงเส้นคงวา"

วิเสท เพื่อนที่นั่งอยู่ด้วยพูดยืนยันขึ้นมามากคน นภิสามองค้อนอย่างอดไม่ได้ เธอกับวิเสทเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งยังเรียนปริญญาตรีในคณะและสาขาเดียวกัน ส่วนในตอนนั้นก็ยังคงมาเรียนต่อโทด้วยกันอีกต่างหาก เพราะอย่างนั้นจึงไม่ผิดไปจากที่เขาพูด เธอน่ะเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วจริงๆ

"สงสารพี่จินเนอะ ต้องมาลำบากไปกับเธอด้วย ว่าแต่ไม่นึกนะว่าพี่จินจะใจดี คราวก่อนที่พี่พฤกษ์พาไปแนะนำให้รู้จัก พี่เขาก็นิ่งนิ่ง ยิ้มยังแทบจะไม่ยิ้มให้เลย"

กุลรัตน์เอ่ยถึงชายหนุ่มผู้รับเคราะห์ร่วมกับเธอด้วยความสงสัย นภิสาเองก็แปลกใจไม่แพ้เพื่อนเหมือนกัน เพราะจากที่เคยพบกับเขามาแล้วหนึ่งครั้ง ก็ไม่เคยพบปะพูดคุยอะไรกันอีก เวลาเดินผ่านแต่ละที่ยังแทบจะไม่ยิ้มให้เลย ถ้าเธอไม่ส่งยิ้มไปก่อน

พี่พฤกษ์... รุ่นพี่ที่เรียนต่อระดับปริญญาเอกและอยู่ที่นั่นมานานกว่าห้าปีแล้วเล่าให้ฟังเมื่อตอนมาถึงที่นี่ใหม่ๆ ว่าพี่จินเป็นลูกครึ่งที่มีมารดาเป็นคนไทยและบิดาเป็นคนญี่ปุ่น กำลังเรียนอยู่ระดับปริญญาเอกซึ่งเป็นรุ่นน้องของพี่พฤกษ์อยู่หนึ่งปี เขาบอกว่าถ้ามีปัญหาอะไรก็ปรึกษาชายหนุ่มคนนั้นได้ แต่น้องๆ ทุกคนต่างเต็มใจไปปรึกษาพี่พฤกษ์มากกว่าจะไปหาพี่จิน คนที่เหมือนจะลืมไปแล้วว่าการยิ้มเป็นอย่างไร

"จริงๆ แล้วพี่เขาอาจจะใจดี แต่เป็นคนไม่แสดงออกก็ได้เน้า"

นภิสาแก้ตัวแทน เพราะเมื่อวานนี้รุ่นพี่คนนั้นก็ใจดีจริงๆ ตอนแรกเธอก็กลัวเขาจะโกรธแทบแย่ แต่เขาก็ไม่ว่าอะไรเธอ แถมยังชี้จักรยานไปเป็นเพื่อนเธอถึงหน้าหอพักอีกด้วย คิดไปแล้วเธอก็ให้เกรงใจเขาเสียจริงๆ เพราะจากที่ชวนคุยทำให้รู้ว่าหอพักของเขาอยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยค่อนข้างมาก ต้องปั่นจักรยานไปเกือบยี่สิบนาทีเลยทีเดียว

"อาจจะเป็นนั่นก็ได้ แต่นะ เห็นหน้าหนึ่งๆ ของพี่เขา เราก็อชยาดแล้วละ"

ฟ้า "ไม่กล้าคุยด้วย"

กุลรัตน์ว่าพลางทำท่าขยาดให้ดู เรียกเสียงหัวเราะจากเธอและวิเสท ได้เป็นอย่างดี แล้วบทสนทนา ก็ถูกเปลี่ยนไปเป็นหัวข้ออื่นๆ แทน

จินชะงักสายตาให้หยุดอยู่บนใบหน้าของใครบางคนที่นั่งอยู่บนเบาะ สีเขียวเข้มของรถไฟขบวนเก่าที่จอดนิ่งสนิทรอเวลาอยู่ที่สถานีปลายทาง เขาอดขมวดคิ้วอย่างงงๆ ไม่ได้เมื่อเห็นเธอคนนั้นที่นั่งกำลังคิดตัดสินใจว่าจะ ทักเธอดีมั๊ย นิสาก็หันมาเห็นเขาเข้าเสียก่อน และยกมือขึ้นไหว้เขาอย่าง มารยาทดี ทำให้จินต้องยกมือรับไหว้ตอบอย่างไม่ชินนัก ก่อนจะสาวเท้า ก้าวไปใกล้และนั่งลงข้างๆ เธอ

"มาไหว้พระหรือ"

เขาทักด้วยประโยคที่ชวนเป็นไปได้มากที่สุด เพราะการที่เห็นเธอ อยู่บนรถไฟที่สถานีนี้ คงจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากเธอจะมาไหว้พระที่ วัดอันเป็นสถานที่ท่องเที่ยวใกล้ๆ นี้ และกำลังจะกลับบ้านหรือมหาวิทยาลัย ด้วยรถไฟแบบนี้

"เปล่าค่ะ คือฟ้า...จะเข้าเมือง"

'เมือง' ที่เธอพูดถึงคือจุดศูนย์กลางของจังหวัดเล็กๆ แห่งนี้ ซึ่งจะต้องนั่งรถไฟที่วิ่งช้าๆ แบบถึงก็ช้าไม่ถึงก็ช้าไปกว่าสถานีปลายทางนี้ หรือประมาณเกือบๆ ยี่สิบนาทีจากสถานีหน้ามหาวิทยาลัยซึ่งเป็น สถานีที่ใกล้หอพักของเธอมากที่สุด แต่...ฟังเหตุผลของเธอแล้วจินก็ยังไม่เข้าใจ เธอจะมายังสถานีปลายทางทำไม ถ้าจะเข้าเมืองตามที่เธอบอก

"คือว่าฟ้า...ขึ้นรถผิดขบวน"

เสียงอธิบายอ่อนน้อมดังมาพร้อมกับรอยยิ้มแหย เขาหันไปมอง หน้าเธออย่างงงๆ คนที่นั่งรถผิดขบวนจึงอธิบายออกมาอีกด้วยใบหน้าแดง ก่ำเพราะความซัดเซิน

"ก็ที่สถานีหน้ามหาวิทยาลัยมันมีชานชาลาด้านเดียวไว้มั๊ยค่ะ ไม่ได้

แบ่งเป็นสองด้านเหมือนสถานีอื่น รถจะเข้าเมืองหรือมาที่นี้มันก็เปิดประตูฝั่งเดียวกัน แล้วพอดีฟ้าปั่นจักรยานมาจากหอ เห็นรถไฟจอดรอที่สถานีแล้ว ก็ไม่ทันได้ดูเวลว่าเป็นรถไฟไปไหน รีบขึ้นมาเลย แล้วมันก็...มาคนละทางแบบนี้"

ฟังคำอธิบายเธอแล้วเขาก็อดยิ้มออกมาไม่ได้เลยจริงๆ คำที่เธอเบลอได้ใจเขาไปเลยละนั่น

"แล้วทำไมไม่ลงสถานีต่อมาละ นั่งมาสุดสายทำไม เสียเวลาเปล่าๆ"

"ก็ฟ้าคิดว่ายังไม่วรคันนี้มันก็ต้องวิ่งย้อนกลับไปอยู่แล้ว เพราะงั้นนั่งมาเรื่อยๆ ไม่ต้องเปลี่ยนรถก็ได้ละ ไม่งงดี"

ได้ยินคำพูดเธอแล้วเขาก็นึกอยากจะส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจ เพราะไอ้เมืองเล็กๆ ที่พวกเขากำลังอาศัยอยู่นี้มันไม่ได้มีรถไฟมากมายหลายสายให้ 'งง' ได้อย่างที่เธอบอกเลย และที่สำคัญรถไฟที่วิ่งผ่านเส้นทางนี้มันมี 'สายเดียว' คิดแล้วจินก็อดถอนหายใจออกมาด้วยความปลงไม่ได้... *ยัยเด็กนี่...เพี้ยนกว่าที่คิดเยอะเลยแฮะ*

"จินว่างหรือเปล่า ขอคุยด้วยหน่อยสิ"

ฟฤกษ์ไพล่หน้าเข้ามาเรียกหลังจากเคาะห้องเป็นสัญญาณบอกแล้ว คนที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เครื่องเล็กละลายตาจากข้อมูลขึ้นมองสบตาเขาด้วยความแปลกใจ

"มีอะไร"

"ไปดื่มกาแฟแล้วค่อยคุยกัน"

ฟฤกษ์บอกแล้วเดินจากไปโดยไม่รอฟังคำตอบรับหรือคัดค้าน จินมองตามคนที่ลี้ภัยไปแล้วก่อนจะถอนหายใจเบาๆ เอื้อมมือไปกดเซฟงานที่ทำค้างอยู่ แล้วเปิดประตูก้าวออกจากห้องไป

"มีเรื่องอะไรจะคุย"

จินถามขึ้นหลังจากรับกาแฟป้องกันมาจากมือเพื่อน ห้องที่ตั้งอยู่บน

ชั้นสามของอาคารเรียนแห่งนี้ถูกจัดให้เป็นห้องพักของนักศึกษา โดยมีเครื่อง
ขายน้ำอัตโนมัติตั้งไว้ให้บริการ และมีชุดโต๊ะเก้าอี้เอาไว้ให้นั่งพักผ่อนอยู่
สามชุด ในเวลานี้มีเพียงแค่ว่ากับพฤษ์เท่านั้นที่นั่งอยู่ เพราะเพิ่งเป็นเวลา
บ่ายสองโมง ซึ่งยังไม่ใช่เวลาพักที่จะมีขึ้นเป็นประจำในตอนบ่ายสามโมงของ
ทุกวัน

"เดือนหน้าเราจะเรียนจบแล้วนะจิ้น"

พฤษ์เกริ่นนำขึ้นก่อน จิ้นชะงักมือที่ยกกระป๋องกาแฟขึ้นจรรถริมฝีปาก
เขาเหลือบตามองเพื่อนที่รู้จักกันมานานนับตั้งแต่ที่ชายหนุ่มคนนั้นเดินทาง
มาที่นี่ด้วยความสงสัย แต่ในใจก็พอจะคาดเดาได้ว่าเพื่อนต้องการจะ
พูดอะไร

"พอเราจบไปแล้วพวกน้องๆ คนไทยที่เพิ่งมาใหม่ก็คงไม่มีใครคอย
ดูแล เราอยากจะทำบางอย่างไว้กับนายได้มั้ย ปีนี้มีเด็กไทยมาหลายคน รุ่นพี่
ที่พอจะรู้เรื่องต่างๆ ก็เหลือแค่เราคนเดียว คนอื่นเรียนจบกลับไปหมดแล้ว
เราเป็นห่วงพวกน้องๆ"

น้ำเสียงของพฤษ์จริงจังอย่างที่ทำให้จิ้นปฏิเสธออกไปไม่เต็มปาก

"เราคงไม่รบกวนอะไรนายมากหรอกนะจิ้น แค่อายจะทำให้อายุ
น้องมันบ้าง เพื่อมีอะไรเตือนร้อน จะได้พอมีคนถนัดภาษาให้ฟังไปได้บ้าง
เราคงไม่รบกวนนายมากไปใช้มั้ย"

พฤษ์ถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ เขารู้ว่าจิ้นมีปัญหาอะไรถึง
ได้ทำตัวห่างเหินจากกลุ่มคนไทยในช่วงสามสี่ปีที่ผ่านมา... *จะว่าไป ถ้า
เป็นเขาเองเจอเหตุการณ์แบบที่จิ้นเจอในตอนนั้นก็คงจะทำตัวไม่ถูก
เหมือนกัน...*

จิ้นนั่งเงียบไปนาน และดวงตาสีน้ำตาลอ่อนภายใต้แว่นกรอบหนาก็
เต็มไปด้วยรอยครุ่นคิดไม่แน่ใจ เขาเลื่อนสายตามามองสบตาเพื่อนหนึ่ง
แล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ พฤษ์รู้ว่าจิ้นจะไม่ปฏิเสธคำขอร้องของเขา
เหตุผลหนึ่งนั้นเพราะจิ้นเป็นคนไทยทั้งตามสายเลือดครึ่งหนึ่งที่อยู่ในกาย

และความนึกคิดที่มารดาของเขาปลุกฝังมา ส่วนเหตุผลที่สองก็คือเงินเป็นคนมีน้ำใจ ข้อนี้พฤกษ์ตระหนักชัดและรู้ดีตลอดเวลาที่ผ่านมา ก็เพราะความมีน้ำใจของเขานั้นแหละที่ทำให้เกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้นมาในตอนนั้น

"นาจิน นายรับปากเราเถอะ น้องๆ รุ่นนี้มันเด็กๆ ทั้งนั้นเลย ภาซาก็ไม่แข็งแรง ถ้าไม่มีคนคอยช่วยเวลาเกิดเรื่องล่ะแย่เลยนะ"

ภาพของ 'เด็ก' คนหนึ่งปรากฏขึ้นมาอย่างรวดเร็วในความคิดของชายหนุ่ม ใบหน้าใสๆ และการกระทำของเธอชัดเจนในความรู้สึกจนจินอดยิ้มออกมาทางดวงตาไม่ได้ แล้วในที่สุดเขาก็พยักหน้ารับ

"ก็ได้พฤกษ์ เราจะคอยดูๆ ให้ นายก็บอกน้องๆ ไว้แล้วกันว่าถ้ามีอะไรก็มาหาเราได้เลยไม่ต้องเกรงใจ"

...ดูท่า...คนที่จะพึ่งพาเขามากที่สุดเห็นจะเป็นัยเด็กเพียงคนนั้นแน่ๆ
ไม่ต้องสงสัยเลยเชียว!!

ร่างเปรียวคุ่นตาตึงดูความสนใจของชายหนุ่มให้พุ่งตรงไปหาเหมือนอย่างเคย ยามเมื่อเห็นเธอกำลังถกเถียงอะไรบางอย่างกับคนคิดเงินที่เคาน์เตอร์ในซูเปอร์มาร์เก็ตที่เป็นทางผ่านระหว่างบ้านเขากับมหาวิทยาลัย จินลั้งเลเพียงนิดก่อนจะก้าวตรงเข้าไปหาเธอ เพราะดูท่าคนที่กำลังเถียงอย่างเอาเป็นเอาตายนั้นกำลังเดือดร้อน...อีกแล้ว

"มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าฟ้า"

เขาถามเบาๆ คนที่กำลังขยับปากอ้าเตรียมพูดหันขวับมามอง แล้วรอยยิ้มก็แย้มกว้างออกแต่มีใบหน้าใสอย่างยินดี

"พี่จิน สวรรค์โปรดจริงๆ" ฟังคำอุทานของเธอแล้วเขาก็อดไม่ได้ที่จะโคลงหัวไปมาอย่างอ่อนใจ

"มีอะไรหรือเปล่า"

"ก็ไถ่หนี้ละสิพี่ ป้ายที่ขึ้นวางมันเขียนติดไว้ว่าร้อยละยี่สิบ แต่ทำไมพอคิดเงินบ้านี้ถึงได้คิดตั้งสามร้อยละสิบยี่สิบ หลอกหลวงกันชัดๆ"